

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sveikiname

*mūsų mylimą ir gerbiamą kleboną
mons. Vytautą Grigaravičių, rugsėjo
mėn. atšventusį 20 metų Kunigystės
sukaktį. Telaimina ir toliau Jūsų kelią
Viešpats, tepadedu kartu su Jėzumi
kantriai, ištikimai nešti savo kryžių,
uoliai darbuotis Jo vynuogyne sklei-
džiant tikėjimą, viltį ir meilę.*

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Šv. Angelų Sargų šventė

Bažnyčia spalio 2 dieną mini Šv. Angelus Sargus. Ta proga noriu pasidalyti su jumis, mieli tikintieji, viena kita mintimi apie angelus.

Pirmiausia norėčiau paklausti Jūsų: „Ar dažnai pagalvojate apie angelus? Ar pasakojate vaikams, savo vaikaičiams apie tai, kad Dievas kiekvienam žmogui paskyręs po angelą sargą, kuris saugoja, globoja, tarnauja jam, perspėja jį, dieną naktį budi prie jo? Angelas viską mato, girdi ir nuneša Dievui žmogaus maldas, prašymus bei padėkas.

Iš vaikystės prisimenu gražų pasakojimą apie Viešpaties angelą, kuris kas vakarą atskrisdavo surinkti vienos pamaldžios šeimos vakarinių maldų. Surinkęs nunešdavo jas į dangų, kur Dievas, išklausęs jų rūpesčius, siūsdavo pagalbą. Šeimoje gyveno trise – mama, tėtis ir mažas berniukas. Jų namelis buvo prie pat sraunaus upelio kranto. Vieną rudenį daug dienų gausiai lijo. Upelis patvino ir vanduo ėmė semti varganą namelį. „Lipkim ant stogo!“ – paragino tėtis. Atsidūrę ant stogo jie pasijuto išsigelbėję. Tačiau vanduo negailestingai kilo aukštyn. Tėtis tvirtai įsirėmė kojomis ant stogo, apkabino mamą ir tarė: „Paimk ant rankų vaiką ir lipk man ant pečių. Nebijok! Kad ir kas atsiktų, aš tavęs nepaleisiu!“ Mama taip ir padarė. Po to ji pabučiavo sūnų ir, liepusi jam lipti ant jos pečių, pasakė tą patį: „Nebijok! Kad ir kas atsiktų, aš tavęs nepaleisiu!“ Vanduo vis kilo ir kilo aukštyn. Jis apsėmė tėtį, mamą ir berniuką. Tačiau nei tėtis, nei mama rankų nepaleido. Vakare atskridęs Viešpaties angelas surinkti jų maldų, išvydo tik berniuko šviesių plaukų kuokštelį. Jis sugriebė vaiką už šviesių jo garbanų ir ėmė tempti aukštyn. Visi trys išniro iš vandens, nė vienas jų nebuvo atleidęs rankų. Taip angelas nunešė šią gyvąją grandinę ant pačios aukščiausios kalvos, kur vanduo niekada negalėjo jų pasiekti. Visi trys iš džiaugsmo verkdami ir po to juokdamiesi laimingai apsikabino. Tą vakarą angelas vietoje maldų į dangų nunešė jų meilę (pagal Bruno Ferrero).

Šis pasakojimas man giliai įstrigo į atmintį. Kad ir kaip būčiau pavargęs nuo sunkių dienos darbų, kiekvieną vakarą sukalbu vakarines maldas, padėkoju Dievui už visas dienos dovanas: sutiktus žmones, kuriems galėjau kažką gražaus pasakyti; kantrybę, su kuria iškliausiau nepa-

tenkintuosius; už šv. Mišių auką, kurią su meile kasdien aukoju; už žodžius, kuriuos Dievas įdeda į mano lūpas, kad galėčiau jais paguosti, nuraminti, Jo vardu atleisti atgailaujančiam ir dar už daugelį kitų dalykų, iš kurių susideda gyvenimas, padovanotas Dievo, ir kurių su džiaugsmu gyvenu šlovindamas ir garbindamas Dievą, priimdamas Jo meilę ir gailestingumą.

Iš kur mes sužinome apie angelų egzistavimą ir jų vaidmenį mūsų gyvenime? Suprantama, iš Šv. Rašto, kuris yra Dievo žodis, nes užrašytas Šventosios Dvasios įkvėpimu (plg. KBK, 81). Išėjimo knygoje skaitome: „Štai aš siųsiu savo angelą, kad eitų pirma tavęs ir tave sergėtų kelyje <...>. Atsižvelk į jį ir klausyk jo balso“ (Iš 23, 20). Taigi, nors angelų misija yra tarnauti ir saugoti mus, mes turime klausyti jų balso. Čia, žemėje, mes esame žemesni už juos ir priklausomi nuo jų, nes esame vieni nepajėgūs kovoti su neregimomis piktųjų jėgomis pasaulyje. Šiame technokratiname pasaulyje pasakojimai apie angelus dažniausiai priskiriami prie pasakų arba laikomi žmonių vaizduotės vaisiumi.

Evangelijoje pagal Matą Jėzus kalbėjo: „Iš tiesų sakau jums: jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę.<...> nes sakau jums, jų angelai danguje visuomet mato mano dangiškojo Tėvo veidą“ (Mt 18,3.10). Šiais žodžiais Jėzus norėjo mums pasakyti, kad Jis trokšta, jog kiekvienas žmogus išlaikytų savyje tyrą širdį ir atvirą pasitikėjimą Dievu, kaip tai būdinga vaikams.

Prisimenu du pasakojimus. Viename jų aprašomas įvykis kilus gaisrui daugiaubūčiame name. Visi gyventojai išskubėjo laukan. Tik staiga trečiojo aukšto viena šeima pastebėjo, kad su jais nėra mažiausiojo, penkerių metų vaiko. Mat, jis išgąsdintas ugnies liepsnų niekieno nepastebėtas grįžo atgal į savo butą. Tėvai išsielvarė nežinodami ką daryti, nes į namą patekti buvo jau neįmanoma. Staiga aukštai prasivėrė langas ir pasigirdo širdį veriantis vaiko klyksmas: „Tėti! Tėti!“ Tėvas puolė prie namo artyn ir suriko: „Šok!“ Vaikas matė apačioje tik ugnį ir juodų dūmų kamuolius, todėl gailiai sudejavo: „Tėti, aš nematau tavęs!“ „Už tai aš matau tave! Greitai šok!“ – sušuko tėvas. Vaikas užsimerkęs šoko žemyn ir atsidūrė tvirtose tėvo rankose.

Kitas pasakojimas apie žmogų, kuris

Nukelta į 2 p.

Vilūnė Bučinskienė

Sielos žodžiui

Sielos žodi, išeik pasivaikšciot,
Pamatyt, kas aplinkui gražu,
Kas džiugina kūną ir širdį,
Kas ramina ir guodžia abu.

Nepavarki kelionėj, žodeli,
Sveikas būk ir stiprus visada,
O už viską svarbiausia, vaikeli,
Būk teisingas, nes tai – pareiga.

Apkabinki pasauli, mielasias,
Tolimon sielos kertėn pažvelk,
O Tikėjimą Viltį ir Meilę
Ant sosto teisybės užkelk.

Tylus šauksme, išeik pasivaikšciot,
Paplasnoti dvasios sparnais,
Žodi mažas, aukštybių atsiūstas,
Ačiū! Mane suradai...

svajojo pamatyti Dievą. Kiekvieną dieną jis užlipdavo ant aukšto skardžio ir karštai meldėsi: „Viešpatie, aš viską padarysiu, ką Tu liepsi, tik leisk išvysti Tavo veidą!“ Kartą atsukrėjęs angelas tarė: „Jei nori pamatyti Dievą, šok nuo skardžio žemyn.“ – O jei užsimušiu? – išsigando žmogelis ir pasitraukė nuo skardžio.

Kaip vaikas besąlygiškai paklūsta ir pasitiki savo tėvu, taip ir Dievas trokšta, kad mes pasitikėtume Juo. Mes esame

Dievo kūrinijos dalis, kūniškos ir dvasinės būtybės, turinčios polinkių į gėrį ir blogį. Didžioji dalis to, kas mus kasdien veikia darant pasirinkimą, nėra matoma. Mes nepajėgūs matyti aplink mus vykstančio dvasinio mūšio, juolab nei galūs vieni patys laimėti kovą už gėrį. Mums reikalinga dangiškoji pagalba. Angelai – tai Dievo siūsta apsauga, mūsų pagalbininkai. Prisiminkime Šv. Rašto vietas, kaip angelai padėjo Abraomui, M. Marijai, Juo-

zapui, apaštalui Pauliui ir kitiems šventiesiems. Jei angelų pagalbos reikėjo tokiems galingiems tikėjimo švyturiams, juo labiau mes galime jais pasitikėti.

Tad nuoširdžia malda dėkokieme Dievui už tai, kad Jis siuncia asmeniškai man savo angelą, kuris rūpinasi manimi, padeda man kelyje į išganymą. Su meile ir vaiko pasitikėjimu priimkime dieviškąją pagalbą ir būkime ramūs drąsiai patikėdami Dievui kasdienius savo rūpescius. Amen.

Dievo Gailestingumo metai

Adelija

Gailestingumas žadina viltį

Dieviškoji viltis – tai tikrumas dėl Dievo, kuris išpildys savo pažadus. Nerimauti, nusiminti, bijoti yra daug lengviau negu viltis. Tik gailestingosios Dievo meilės žinia, pasiekusi visus žemės gyventojus, pripildys jų širdis vilties.

Štai kokia Dieviškojo Gailestingumo šviesa sklinda per seseriai Faustinai dovanotą charizmą. Dievas jai kalba: „Pasakyk, kad esu pati meilė ir gailestingumas. Kai siela pasitikėdama artinasi prie manęs, pripildau ją tokių malonių gausos, kad ši malonė netelpa joje, bet spinduliuoja kitoms sieloms. Sielas, kurios skleidžia manojį gailestingumo garbę, pridengsiu visą gyvenimą kaip jautri motina savo kūdikį, o mirties valandą nebūsiu jų Teisėjas, bet gailestingas Gelbėtojas. Šią

paskutiniąją valandą siela neturi kuo apsiginti, – tik mano gailestingumu. Laiminga siela, kuri gyvenime pasinėrė į gailestingumą“.

Ši paguodos žinia ypatingu būdu skiriama tam, kuris, paliestas skaudaus išbandymo ar sugniuždytas padarytų nuodėmių svorio, prarado pasitikėjimą gyvenimu ir yra gundomas pasiduoti nevilčiai. Būtent jam apsiereiškia romusis Kristaus veidas, į jį spindi iš Jo širdies trykstantys spinduliai, kurie nušviečia, sušildo, parodo kelią ir paskleidžia viltį. Kiek sielų jau paguodė malda: „JĖZAU, PASITIKIU TAVIMI!“ Šis paprastas atsidavimo Jėzui aktas išsklaido tirsčiausius debesis, ir į kiekvieno gyvenimą prasiskverbia šviesos spindulys.

Raskime laiką

Dievui

Kartą vienas žmogus skundėsi didžiajam anglų mąstytojui Džonsonui, kad jam neužtenka laiko malda – ištiesomis dienomis ir net naktimis jis dirbęs. Daktaras atsakė paklausdamas: „Kokiu būdu milijonai žmonių susiranda vietą apsigyventi Žemėje, kurios du trečdaliai užima vandenys, o sausumoje – pilna kalnų, dykumų, miškų, pelkių ir kitokių gyventi netinkamų vietų?“ Žmogus atsakęs, kad labai stengiantis galima surasti vietą. „Lygiai taip pat, – tarė mąstytojas, – žmogus kiekvieną dieną turi keletą minučių rasti Dievui.“

Parinko A.D.

Nerijus Pipiras, Kauno kunigų seminarijos klierikas

Išpūdžiai iš Pasaulio jaunimo dienų

Rugpjūčio 8 dieną, palaiminti mons. Vytauto Grigaravičiaus Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje, mes, Kauno I dekanato piligrimų grupė, patraukėme į Pasaulio jaunimo dienas Madride. Kelionės maršrutas driekėsi per Dresdeną, Paryžių, San Sebastijaną. Jo ilgis – nei daug nei mažai: apie 3500 kilometrų.

Praleidę naktį autobuse, stabtelėjome Dresdenė. Dresdeno vyskupija – seni Kauno arkivyskupijos jaunimo centro rėmėjai ir partneriai. Turėjome progos apžiūrėti šį miestą, gyvą Antrojo pasaulinio karo liudininką. Dabartinis miestas atstatytas ant šios pasaulinės nelaimės griuvėsių. Todėl daug kur matėsi karo lie-

kanų. Vakare Dresdeno katedroje dalyvavome šventosiose Mišiose. Visus sužavėjo kunigas, sugebantis gyvai bendrauti su susirinkusia bendruomene, kurios dalimi jautėmės ir mes.

Naktį vėl praleidę autobuse, pasiekėme svajonių miestą Paryžių. Lankėmės Dievo Motinos Jėzaus Širdies bazilikoje adoravome Švenčiausiąjį Sakramentą, apžiūrėjome Eifelio bokštą, Eliziejaus laukus. Visi norintys galėjo pabuvoti Luvro muziejuje.

Trečiąją kelionės dieną pasiekėme išpūdingą kurortinį Ispanijos miestelį San Sebastijaną. Tai baskų kraštas, skalaujamas Atlanto vandenyno. Mus priėmė ir mumis rūpinosi šio krašto žmonės. Man labai didelį išpūdį padarė priėmusi šeima. Tiesiog įkvėpė gyvas tikėjimo liudijimas. Patyriau, kad tikinčios šio krašto šeimos gana gausios. Mus priėmusioje šeimoje augo dvylika vaikų, iš kurių vienas kunigas, kitas – klierikas. Smagu buvo kartu su šeima melstis Rožinį, dalyvauti diecezinės dalies renginiuose. Didelis netikėtumas buvo tai, kad šeima mane pasveikino su kaip tik tomis dienomis mano gimtadieniu. Turėjome galimybę susipažinti su miesto įžymybėmis, aplankyti muziejus, keletą kartų sužaisti paplūdimio tinklinį ir futbolą, maudytis. Žino-

ma, kiekvieną dieną dalyvavome šventosiose Mišiose.

Diecezinės dalies pagrindinis akcentas – visų šiame miestelyje buvusių piligrimų išvyka į Lojolą – šventojo Ignaco Lojolos gimtinę. Čia iškilmingas šventasis Mišias šventė visi atvykę šunigai, joms vadovavo vietos vyskupas Jose Ignatius Munila. Vyko tautų prisistatymai, koncertas. Kartu su Kaišiadorių vyskupijos jaunimu parengėme bendrą programėlę: šokome liaudies šoki „Kepė, kepė boba blynus“, dainavome pačių ekspromtu sukurtą kelionės himną „Kaip gera būti Jėzaus draugu“. Tiesa, dera pažymėti, kad ši daina buvo išversta ir į ispanų kalbą, todėl ją kartu dainuoti galėjo visi susirinkusieji. Rugpjūčio 14 dieną vyko maldos vigilija, kuriai San Sebastijano Gerojo Ganytojo katedroje vadovavo vietos vyskupas. Jos metu buvo galima pasimelsti prie Šventosios Kūdikelio Jėzaus Teresėlės relikvijų. Pasibaigus maldos vigilijai, turėjome galimybę pamatyti išpūdingus fejerverkus miestelio paplūdimyje.

Rugpjūčio 15 dieną, minint Švenčiausiosios Mergelės Marijos Ėmimo į dangų iškilmes, buvo aukojamas iškilmingos šv. Mišios, po kurių buvome išlydėti į Madridą. Taigi atsiveikinę su mus priėmusiomis šeimomis, vėl sėdome į autobusą. Važiuodami nuo San Sebastijano iki Madrido, jautėme, kaip kinta oro temperatūra – darosi vis karščiau (Atlanto vandenyno pakrantėje įsikūrusiame San Sebastijane temperatūra panaši kaip ir Lietuvoje, o Madridas įsikūręs dauboje, todėl ten daug karščiau). Kelionė neapsiėjo ir be išmėginimų: važiuojant sugedo oro kondicionierius, todėl autobuse buvo ganėtinai karšta. Į vietą, kur turėjome įsikurti, Madrido priemiesčio mokyklą, atvykome jau vėl rugpjūčio 15 dienos vakarą. Rytojau dieną susipažinome su miestu, dalyvavome Pasaulio jaunimo dienų atidarymo Mišiose, kurias centrinėje miesto aikštėje aukėjo Madrido arkivyskupas kardinolas. Jas dėl dalyvių gausos teko stebėti per ekraną. Kardinolas savo homilijoje priminė šio renginio sumanytoją palaimintąjį popiežių Joną Paulių II.

Rugpjūčio 17, 18, 19 dienomis su visais iš Lietuvos atvykusiais pilgrimais per susitikimus tikėjimo įžvalgomis dalijosi ir šv. Mišias aukėjo vyskupai Gintaras Grušas ir Arūnas Poniškaitis. Rugpjūčio 18 dieną pasitikome popiežių Benediktą XVI. Tiesa, renginio pradžios teko gerokai palaukti, jau popietę susitikimo vieta buvo pilnutėlė. Galima pasidžiaugti savanorių darbu – iki pat vakaro jie kas penkiolika minučių laistė piligrimų galvas vandeniu, kad šios neperkaistų. Atvykus popiežiui, Madrido meras įteikė miesto raktus, ir popiežius tapo miesto šeimininku. Jį taip pat pasveikino ir penkiasdešimt jaunuolių, atstovaujančių penkis žemynus. Tarp jų buvo žmonės, aktyviai Pasaulio jaunimo dienoms besirengę per socialinius tinklus. Buvo pristatyti šių

jaunimo dienų dangiškieji globėjai: šventieji Izidorius Artojas ir jo žmona Marija de la Cabeza, Teresė Avilietė, Ignacas Lojola, Pranciškus Ksaveras, Kryžias Jonas, Jonas Avilietis, Rožė Limietė, Rapolas Amazais ir palaimintasis Jonas Paulius II. Savo homilijoje popiežius ragino išleisti Dievo žodį ir leisti jam išsiskynyti širdyse. Penktadienį tradiciškai buvo einamas Kryžiaus kelias, kurį stebėjome iš skirtingų Madrido vietų. Vėliau, grįžus į nakvynės vietą, išpūdingą šventę surengė mus „globoję“ savanoriai.

Šeštadienio ryte teko dalyvauti seminaristų susitikime su popiežiumi. Popiežius aukėjo šventąsias Mišias už seminaristus. Neišdildomas išpūdis, dvasinė atgaiva ir sustiprinimas melstis kartu su daugiau kaip šešiais tūkstančiais seminaristų, atvykusių iš viso pasaulio.

Popiežiaus homilijoje kalbėjo (užsirašiau keletą minčių), kad Kristus yra tikrasis ir vienintelis kunigas, visą savo egzistenciją pavertęs auka. Todėl Jis yra mūsų misijos pagrindas. Eiti su Kristumi – eiti per pasaulio miestus ir kaimus, atsiduodant Mokytojo žiniui, labai radikaliai, bet niekada neperanandantį realizmą. Eiti su Kristumi – pasilenkti prie vargšo, nuodėmės sužeisto, sušalusio nuo susvetimėjimo. Visas Jėzaus gyvenimas buvo tarnystė. Todėl ir kunigas neturi bijoti jos. Centras ir viršūnė – Eucharistija, kuri yra reali Jėzaus besąlygiško pasiaukojimo už visus, taip pat ir Jį išdavusius, kūno ir kraujo aukos dėl žmonių gyvybės ir nuodėmių atleidimo, išraiška. Būtent Kristaus Kūnas ir Kraujas yra tikrosios laisvės šaltinis. Maitindamiesi ir dalydami Kūną, leisdami Kraujui būti gyvenimo centru, žinome, kad keliaujame ne į pražūtį, ne į mirties tylą, bet esame pakeliui į pažadėtąją šalį, kuri yra mūsų tikslas ir versmė. Šiandien reikia kalbėti apie bekompromisę Evangelijos skelbimo misiją. Viešpats visada apaštalus kviečia šventai tarnystei. Todėl svarbu atrasti to pašaukimo grožį ir laisvai jį atsiliiepti. Pirmiausia tam, kad galėtume gyventi su Kristumi. Ne tik individualiai, bet ir bendruomeniškai. Bažnyčia visada yra ir institucija, ir šeima, ir misija. Kaip gerai pasirengti savo, kaip apaštalo, savo, kaip krikščionio, misijai? Pirmiausia, būti Eucharistijos žmonėmis, nuolat besiburiančiais prie Vakarienes stalo. Taip pat svarbus studijų ir maldos laikas. Reikia atrasti laiko paprasčiausiai tytai. Kartais pati trumpiausia tylos akimirka papuošia ir pašventina žodžius, veiksmus, aplinkybes, žmones. Čia gimsta šventumas. Nereikia jo slėpti, kad nesukeltume prieštaravimo ženklų tarp to, kas esame, ir tos tikrovės, kurią liudijame. Bažnyčia negali sustoti pusiaukelėje, negali liudyti tai, kas negyva ar netikra. Ji, kurios šventumas yra paties Kristaus šventumas, yra keliaujanti rytojaus motina. Todėl nereikia išsigąsti išskylančių problemų ir priešiško. Net ir painiuose istorijos labirintuose prasmė pasiekama tada, kai suprantame, jog be

galo gera būti Jėzaus draugais. Ne tik raiščiškai, bet ir aktualiai. Viešpats visada tiesia į mus savo ranką. Kai mes paduodame Jam savąją, neturime pamiršti, jog žingsnis kartu su Jėzumi visada yra žingsnis su Kryžiumi. Visos pastangos liks tuščios, jei neliks aukos, jei beribė ir herojiška Dievo meilė liks atsieta nuo gyvenimo, nuo kasdienybės. Be šio kryžiuje užgimusių radikalumo viskas negyva, viskas lieka tarsi be pagrindinio egzistencijos kriterijaus. Žmogus, kviečiantis siekti aukštesnių idealų, labai dažnai lieka nesuprastas, netgi paniekintas. Tačiau tik taip galima iš tiesų išsiskynyti Kristuje. Marija, kunigų Motina, yra nuolatinio atsidavimo Dievo valiai ir pasitikėjimo kupina Viešpaties tarnaitė. Tepadedą ji kaskart žengti naują žingsnį.

Pasibaigus Mišioms Madrido katedroje, kartu su kitais pilgrimais keliavome į naktinės vigilijos vietą šalia Madrido esančiame oro uoste. Čia kartu meldėsi apie pusantro milijono žmonių. Penki jaunuoliai maldos vigilijos pradžioje klausė, kas yra Jėzus Kristus, kokia kančios prasmė, kokia krikščioniškosios santuokos vertė šiandienos visuomenėje, kaip būti geru krikščioniu kasdienybėje?

Maldą kiek sutrukdė nelaukta vasaros liūtis. Tačiau nuostabu, kad jaunimas, nepaisant liūtis, entuziastingai giedojo ir sveikino popiežių. Ypač intensyviai buvo išgyvenama tyli malda Švenčiausiosio Sakramento adoracijos metu. Adoracija vyko ne vien vigilijos, tačiau ir visų Pasaulio jaunimo dienų metu. Vien oro uoste buvo įrengta per trisdešimt tokių adoracijos vietų. Pasaulio jaunimo dienų uždarymo Mišias kartu su popiežiumi sekmadienio rytą koncelebravo keliolika tūkstančių kunigų, per aštuonis šimtus vyskupų bei kardinolų. Sakydamas homiliją, popiežius kvietė nepasilaikyti Kristaus sau, tačiau išsiskynius į Jį, išdrįsti perduoti kitiems tikėjimo džiaugsmą. Baigiantis šiai Eucharistinei puotai, popiežius paskelbė, kad kitos Pasaulio jaunimo dienos vyks po dvejų metų Brazilijoje.

Pasibaigus šventoms Mišioms, pamazū patraukėme ieškoti autobuso. Stebuklingai išvengėme spūsčių, nors kartu su mumis ir už mūsų ėjo milijoninė minia. Vykdami į Lietuvą stabtelėjome Lione ir Prahėje. Vienas iš įsimintiniausių dalykų – tyli malda prie Šventojo Arso klebono Jono Marijos Vianėjaus relikvijų Liono bazilikoje. Stabtelėje Prahėje, pasigrožėjome nuostabiu jos senamiesčiu.

Visai netrukus, pravažiavus Lenkiją, buvome svetingai sutikti Kristaus Prisiškėlimo bažnyčioje. Čia mūsų laukė dekanas mons. Vytautas Grigaravičius, draugai, artimieji, pažįstami. Turbūt ne vienas ar ilipęs į autobusą, ar kirsdamas Lietuvos sieną, o gal išeidamas į gatves ar savo aplinką, prisiminėme, jog visada gera būti Jėzaus draugu. Ir tada, kai šilta, ir tada, kai užklumpa vasaros liūtis. Net ir tada, kai kasdienybė tavęs nesupranta.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

B. Vasylienė

Švč. M. Marijos Gimimo atleidai parapijoje

Rugsėjo 4 d. į Kristaus Prisikėlimo bažnyčios šventorių įriėdėjo autobusas, iš kurio pasipylė jau kai kuriems parapijiečiams matyti žmonės. Tai Pagėgių šv. Kryžiaus bažnyčios choristai, kurie mūsų parapijoje lankosi antrą kartą. Jie atvyko kartu su klebonu kun. Vytautu Gedvainiu dalyvauti Švč. M. Marijos Gimimo atleiduose.

Šv. Mišių įžangoje kun. V. Gedvainis pasidžiaugė ir padėkojo klebonui mons. V. Grigaravičiui už pakvietimą ir suteiktą galimybę šioje didingoje šventovėje vesti atleidus. Tai tarsi įžanga į mūsų tautos didžiuosius Švč. M. Marijos Gimimo atleidus Šiluvoje.

Homilijoje kun. V. Gedvainis tęsė pradėtą mintį, pasakytą įžangoje. Jis kalbėjo: „Kokia didžiulė Bažnyčios išmintis – švęsti šventes, atleidus. Kas važiuoja į atleidus, grįžta ne toks, koks buvo, o perkeistas, pakylėtas.“ Ir pasidalijo jam įstrigusiais į širdį įspūdžiais iš atleidų Žemaičių Kalvarijoje ir Šiluvoje:

„Vėlyvas vakaras... Jauna šeima. Ant vyro rankų vaikelis, kitą už rankos veda mama, o trečiasis eina išikibęs į mamos sijosną. Toks mažytis tikėjimo gumulėlis kopia į kalną nuo vienos koplyčios prie kitos! Ar įmanoma, kad Viešpats jų neišklaustų? Jie visada stovės savo tikėjimo kelyje, atsikusę į Dievo veidą. Tas pats Šiluvoje. Tyloje girdėti tik šiurenimas einančiųjų keliais apie Švč. M. Mariją. Ir vyrai, ir moterys... Ir vėl tas pats jaunos šeimos vaizdas.“

Ką gali duoti Marija, kai vyksime pas ją? Ar padidins pensiją, pakels atlyginimą, suteiks darbo, nuims ligas ir t.t.? Kvailystė būtų taip manyti. Pamąstykite, kodėl auginate vaikus, leidžiate bemieges naktis prie lovyčių? Ar jie duoda jums ką nors? Tik senatvėje sulaukiate atpildo: ką atidavėte, tą ir gaunate iš jų. Taip ir Jėzus, kai Jis ateis visoje šlovėje antrą kartą, sulauksite ištikimieji atpildo, Jis perves jus per visus sunkumus.

Toliau kunigas pasakojo keletą gražių atsivertimo pavyzdžių ir iškėlė klausimą: „Kas yra tikėjimas?“ Atsakymas aiš-

kus: tikėjimas – tai mumyse apsigyvenusi Dievo malonė. Dėl tikėjimo mes viską galime pakelti. Tikėti – tai nereikia vien persižęgnoti, ateiti į bažnyčią, – to nepakanka. Kristus pasakė: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi“ (Mt 16,24). Kristus duos kryžių, kai įtikėsi. „Tik meilė padaro žmogų tikintį. Jei esi tikintis, tapsi keistuoliu, nes gyvensi ne taip, kaip diktuoja pasaulis. Tikėjimas duoda visai kitą požiūrį į tikėjimą. Ir šios dienos Evangelija moko: paimk ir pataisyk, paimk ir pabark, įspėk, daug kartų bandyk ir, jei nepavyks, „tebūnie jis tau kaip pagonis ir muitininkas“ (Mt 18,17). Jėzus duoda daug pavyzdžių, kaip reikia auklėti žmogų. Kai atveda nusidėjėlę moterį užmušti akmenimis, rodos, viskas teisinga, taip reikalauja įstatymas. Tačiau Jėzus švelniai taria: „Eik ir daugiau nenusidėk“ (Jn 8,11). O kaip mes auklėjame savo vaikus? Ir vėl pasakojo pavyzdį apie dukrą, kurią išbarė mama.

O kokia nuostabi šios dienos Evangelijos pabaiga: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų“ (Mt 18,20). Jei šeima eis kartu sekmadieniais į bažnyčią, tai niekas jų negalės išskirti. Paraginkite visus eiti ne po vieną, o kartu stabtelėti šioje šventovėje – Lietuvos širdy ir būtinai kartu vykti į Šiluvą, kad Dievo Motina Marija duotų jėgos išverti, išstovėti, atsilaukyti prieš šio pasaulio gundymus.

Baigdamas šv. Mišias kunigas palinkėjo maldingai praleisti atleidus Šiluvoje, ypač melstis už arkivyskupą, kunigus. Dabar sunkus metas Bažnyčiai, ji puolama iš išorės ir iš vidaus. Kažkam labai nepatogu, kad arkivyskupas griežtai pasisako prieš amoralias apraiškas Lietuvoje, kovoja už tikrąją žmogaus laisvę, prieš bet kokią priklausomybę. Kažkam nepatinka, kad štai ši šventovė, Lietuvos širdis, šiandien švyti ir jūs, mieli tikintieji, galite garbinti iš šlovinti Viešpatį gražioje, šviesioje, didingoje bažnyčioje.

Po šv. Mišių vyko Švč. Sakramento garbinimo procesija, o po to mūsų choristai pakvietė Pagėgių choristus į konferencijų salę pabendrauti prie pietų stalo. Žinoma, kur choristai, ten ir dainos, linksmas juokas, šilti prisiminimai. Mes nesakome „sудie“, sakome: „Iki pasimatymo!“

Mieli parapijiečiai,

Labai kviečiame Jus įsijungti į mūsų parapijos bendruomenės veiklą, pasijusti tikru jos nariu, ne tik malda, bet ir darbu ar žodžiu, padedančiu kurti Dievo Karalystę čia, žemėje. Parapijoje veikia daug grupių, todėl Jūs galite pagal savo pomėgius bei galimybes vieną ar kelias iš jų pasirinkti, prasmingai praleisti laisvalaikį, patirti bendrystės džiaugsmą ir kartu nešti Kristaus Evangelijos žinią savo aplinkai. Išsamesnę informaciją galite rasti bažnyčios skelbimų lentoje, parapijos internetinėje svetainėje. Laukiame Jūsų!

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis